

Teodor II de la Împărăteasa Teodora a Artei din Epir.

George Akropolites menționează cum că în 1249 Teodora a călătorit în Anatolia cu fiul ei Nichifor pentru logodna acestuia cu Maria, fiica lui Teodor II Lascaris. Căsătoria fusese amânată din pricina războiului dintre Niceea și Epir din 1251-1252. Timpul pentru căsătorie sosise în 1256 când Teodora și fiul ei i-au întâlnit pe Teodor și fiica sa, în Tesalonic. Cu ocazia acestei întâlniri Teodor II i-a explicat Teodorei prețul unirii cu familia imperială, ce constă în cedarea către Imperiul Niceean a doua unități teritoriale. Deși Teodora a sperat la pace prin această alianță, avea să izbucnească un alt război între bizantinii din Niceea și cei din Epir.

Teodora era o femeie blândă și evlavioasă fapt ce l-a impresionat profund pe Teodor. Ea avea o evlavie deosebită la Maica Domnului. De la ea a învățat Teodor II că în momentele de suferință, durere și confuzie, Maica Domnului este o ajutorătoare grabnică

pentru cei care o cheamă cu credință curată și cuget smerit.

Această pildă oferită de Teodora, care ulterior avea să devină unul din marii sfinți ai Bisericii Ortodoxe, (prăznuită pe 11 martie) l-a inspirat pe Împăratul Teodor să compună Paraclisul Mare al Maicii Domnului.

Canonul a fost scris cu puțină vreme înainte de moartea sa, când Teodor a devenit monah luând numele Teodosie. Atunci când acesta și-a mărturisit păcatele în scaunul spovedaniei, se spune că a căzut la picioarele Patriarhului Arsenie și cu lacrimi în ochi ar fi exclamat: "Hristoase, Te-am părăsit!".

Același duh de suferință și pocăință îl regăsim și în Paraclisul Mare al Maicii Domnului. Este duhul de rugăciune pe care Biserica ne cheamă să îl împărtășim în timpul primelor 14 zile ale lunii august, spre a întâmpina praznicul Adormirii Maicii Domnului.

Sursa: crestinortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Duminică
25 august

08:00

Utrenia și Sfânta Liturghie

Ap. I Corinteni 3, 9-17; Ev. Matei 14, 22-34; glas 8, voscr. 9

→ **Duminica a 9-a după Rusalii** (*Umblarea pe mare - potolirea furtunii*)

→ Aducerea moaștelor Sfântului Apostol Bartolomeu

→ Sfântul Apostol Tit

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

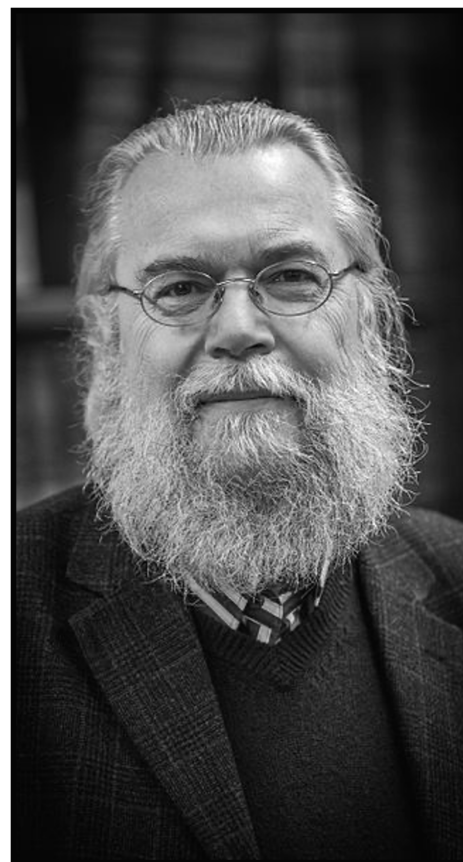

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Să ai o stare de stăpân asupra ta și de veselă liniștire chiar dacă te-ai noroit, căci oricare ar fi motivul unei întristări descurajatoare, ea este numai și numai de la diavol.” – Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 551 / 18 august 2024

JEAN-CLAUDE
LARCHET

IUBIREA NU CERE MARI ISPRĂVI ȘI PLANURI MARI

Traiul duhovnicesc e de preț și cu rost de-l duci cu iubire de frate. De n-ai iubire, te ostenești zadarnic. Dragoste de n-ai, omule, nu ești decât „aramă sunătoare”.

Iar de iubești, iubește duhovnicește, în Domnul, cu dragoste de El. Iubește-ți fratele pentru Dumnezeu. Iubește-l de dragul Lui. Pe placul Lui, iar nu al tău, iubirea ta să fie. „Iubirea fără Dumnezeu - spune Părintele Serghie - este iubire de sine”. Cu rugăciunea dă iubirii tale chip dumnezeiesc.

Și iată cum e iubirea:

Întâi, nu judecă și nu osândește.

Îndelung rabdă, e binevoitoare.

Stai, așadar, tare în adevăr și bine, fără să te mânii pe cel păcătos.

De vezi păcat la altul, nu-l osândi și nu-l disprețui. Ia asupra ta păcatul lui. Spune ca Starețul Zosima, din Frații Karamazov: „Fiecare din noi e vinovat pentru toți”.

Iubirea nu se trufește, că-i smerită. Nu te înalță, dar, că ești creștin și ai viață creștinească, iar cel de-alături nu. Tu îl ai, drept e, pe Hristos, Care e Adevărul, și stai în Adevăr, dar nu spre slava să-ți fie asta, ci spre înfricoșare și smerire. Vezi doar cât de nevrednic ești de așa o bogăție. Stai, dar, în fața celui lalt cu duh de căință, că multe rele ai, și puțin bine.

Nu caută ale sale. Pătimeste cu fratele, îl miluiește, se milostivește și se îndurerează pentru durerea lui.

Iubirea nu cere mari isprăvi și planuri mari; face mult bine doar cu o vorbă bună, cu o privire, cu o mică rugăciune...

Ea cată la frate, gata mereu să-i sară în ajutor.

Fii blând și bun cu toți, ne îndeamnă Părintele Serghie, că toți sunt în nevoi, bolnavi cu toții. Nu-i nimeni sănătos la suflet. Deși ne pare că le merge bine, de stai să cugeti ce i-a fost hărăzit omului să fie, și ce-a ajuns, nu poți decât să plângi de mila lor, și-a ta. Pe lângă asta, sunt necazurile vieții; citește numai ziarul, și-ai să vezi cum omenirea se zbate în chin și suferință. N-au, oare, toți acești oameni nefericiți nevoie de mila și bunătațea ta?

Fiecare om pe care Domnul ți l-a scos în cale să simți că ți-e drag, că-i vrei binele și ai dorința vie de a-l ajuta. Să simți, adică, toți iubirea ta.

Și cum să nu-i iubești pe toți, când sunt cu toții de mare preț în ochii lui Dumnezeu! Când fiecare, cum spune Dostoievski, mărunț și neînsemnat cum e, are o soartă măreață și zguduitoare, vrednic de luat în seamă

și de plâns. Că pentru toți, până la unul, S-a întrupat și S-a jertfit Hristos. Părintele Serghie spune sus și tare că niciodată nu-i prețuim pe oameni așa cum se cuvine, și de aceea pe cei ce par că sunt mai de necinste, pe aceia cu mai multă cinste să-i întâmpinăm (cf. 1 Cor. 12, 23).

Să-ți pese de fiecare om, ajută-l, dorește-i mântuirea. Cu gingășie însă să-l ajuți. Nu-i ține predici, că nu-i sunt de folos nici lui, nici ție. Nici sfat nu da de nu ți s-a cerut. De faci vreun bine, fă-l cu duh smerit. Să-ți fie pildă adâncă smerenie cu care Sfântul Serafim de Sarov îi întâmpina pe cei ce veneau la el, mic ori mare.

Sursa: **Jean Claude-Larchet**, *Învățătura părintelui Serghie, ține candela inimii aprinsă*, Editura Sophia, București, 2015

CUVÂNT CATEHETIC

PARACLISUL MAICII DOMNULUI

Paraclisul Maicii Domnului este o slujbă a Bisericii Ortodoxe (paraklisis = invocare) cu rugăciuni și cântări, prin care este invocată în ajutor Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, spre a mijloci pentru noi înaintea lui Hristos, fiind încredințați de faptul că "mult poate rugăciunea Maicii spre bunăvoința Stăpânului".

Slujba Paraclisului, în general, este mai complexă din punct de vedere iconografic decât cea a Acatistului, fiind formată din tropare, condace și canonul complet, se rostesc Evanghelia și ectenii (rugăciuni de cerere).

Există numeroase Paraclise închinare Maicii Domnului, dar dintre acestea, cele mai vechi, și totodată cele mai cunoscute, sunt Paraclisul Mic - primul din Ceaslov - și Paraclisul Mare - cel de la sfârșitul Psaltirii.

Potrivit profesorului de liturgică Ioan Fundulis, chiar dacă cele două canoane ale Maicii Domnului sunt diferențiate prin numele "Mic" și "Mare", ele au același număr de tropare. Distincția "Mic"/"Mare" se pare că a fost dată de faptul că Paraclisul Mare este cântat într-un mod mai festiv în timpul Postului Adormirii Maicii Domnului. De altfel, în afara postului Sfintei Marii, Paraclisele către Maica Domnului sunt întotdeauna slujite cu Canonul mic de rugăciune (Paraclisul Mic).

Slujba Paraclisului Mic al Maicii Domnului este mai veche decât cea a Paraclisului Mare. Elaborarea sa este atribuită de către unii lui Teostirict Monahul, care a trăit în secolul al IX-lea, iar după alții Mitropolitul Teofan Mărturisitorul din Niceea, care a trăit în același secol. Există însă și opinii potrivit cărora Sfântul Ioan Damaschin ar fi autor al canonului.

Cu privire la autorul Canonului mic de rugăciune către Maica Domnului în Ceaslov se spune Facere a lui Teostirict Monahul; după alții, a lui Teofan. S-a spus că aceste două nume ar desemna aceeași persoană, Teofan fiind numele lui Teostirict înainte de a deveni monah.

Studii recente cu privire la autorul Paraclisului Mic al Maicii Domnului arată că a fost compus de Sfântul Teostirict Mărturisitorul. Sfântul Teostirict Mărturisitorul, avva

al Mănăstirii Pelekete de lângă Prusa, a pătimit pentru Sfintele Icoane sub împăratul Constantin Copronimul (741-775). Ziua sa de prăznuire este 17 martie.

Sfântul Teostirict a folosit în alcătuirea Paraclisului Mic Canonul Maicii Domnului scris de Teofan Scriitorul și alte surse liturgice și bisericești. Canonul lui Teofan Scriitorul era folosit ca prim canon al Utreniei la sărbătorile marilor sfinți. La rândul său, Teofan Scriitorul a folosit versuri preexistente din Canonul Sfântului Ioan Damaschin care îl scrisese pentru sărbătoarea Învierii lui Lazăr.

În mod special Sfântul Teostirict se pare că a împrumutat irmoasele odelor: 1, 3, 6 și 7. Restul le-a compus singur sau le-a împrumutat din alte surse liturgice.

Cu privire la Slujba Marelui Paraclis, avem suficiente mărturii asupra provenienței. Iconograful care l-a compus a fost Teodor II Dukas Lascaris, Împăratul Niceei. Acest împărat aflat în exil a domnit din 1254 până în 1258 după căderea Constantinopolului sub cruciații francezi în 1204.

Teodor II a primit educația de la Nichifor Vlemide și a rămas de-a lungul vieții devotat științei și artei. Era o persoană evlavioasă, cu atât mai mult cu cât suferea de o formă severă de epilepsie. În tot acest context, era nevoit să găsească puterea de a-și apăra imperiul, în timp ce se afla în exil.

La compunerea Paraclisului Mare al Maicii Domnului se pare că a contribuit și lecția primită de către